

tægter; thi ellers opfylder man ikke den Tanke, der laa til Grund for Laanets Stiftelse. Det ærede Medlem vil heraf se, at det selvsølgelig aldrig har kunnet være min Tanke, at han nogenstunde skulde have yttret Noget om, at man ikke forøgede sin Formue ved at betale sin Gjæld. Jeg har aldrig troet at kunne tillægge det ærede Medlem en saadan Tanke, som jeg selv vilde anse for aldeles urimelig. Men hvad jeg har bemærket, det er, at det ærede Medlem selv tidligere har betragtet og behandlet Udgifterne til kontraktmæssige Afbetalinger paa Gjælden som løbende Udgifter, som Udgifter, der hørte med til det, der burde udredes af Aarets Indtægter. Og jeg skal ganske simpelt sige det ærede Medlem, hvorfor jeg kan sige med saa stor Sikkerhed, at saaledes har det ærede Medlems Betragtning i tidligere Aar bestandig været. Det ærede Medlem har nemlig havt Velilighed til at give Bevis derpaa, idet han som Finantsminister i sin Tid netop var den, der fordelte den Underbalance, som Monarkiet aarlig havde, imellem Landsdelene. Det var hans Opgave som Finantsminister at tilदानne de Budgeter, som bestemte, hvormeget Landsdelene skulde udrede for at dække Monarkiets Underbalance, indtil Rigsraadet senere tog denne Sag i sin Haand. Og dersom det ærede Medlem nu havde været af den Mening dengang, at de kontraktmæssige Afbetalinger paa Statsgjælden ikke hørte med til Aarets løbende Udgifter, saa kunde han jo heller ikke have betragtet de Udgifter, som gik med dertil, og navnlig i det Mindste ikke det Beløb, hvormed disse Udgifter overstege, hvad der indkom ved Aktiverne, som en Del af den Underbalance, som burde bæres af Landsdelene. (Andræ: So, meget godt!). Ja, jeg maa dog tilstaa, at det ikke forekommer mig muligt. Jeg har altid deri set et Bevis for, at det ærede Medlem havde den af mig angivne Opfattelse. I Rigsraadet, hvor det jo var et temmelig vigtigt Punkt, at man blev nogenlunde enig om, hvormeget Landsdelene burde bidrage til Monarkiet for at dække Underbalancen, og hvor dette Spørgsmaal i sin Tid oftere var paa Tale og under Forhandling, fastholdt man ligeledes altid med den største Bestemthed, at de kontraktmæssige Afdrag paa Statsgjælden

maatte regnes til de løbende Udgifter, og jeg tilstaa, at jeg aldrig har set det mindste Tegntil, at det ærede 5te kongevalgte Medlem enten som Finantsminister eller senere som Medlem af Rigsraadet har gjort den allermindste Bemærkning dertil. Jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at dette endogsaa har ført det ærede Medlem noget videre, og det forekommer mig, at jeg ikke er ganske uberettiget til netop at gøre opmærksom derpaa, naar jeg mindes, at det ærede Medlem under denne Forhandling saa bestemt har fremhævet, at han ikke har forlangt nogen Skat. Det har det ærede Medlem nemlig dog gjort. Det ærede Medlem vil vistnok erindre, at der eksisterer en Anordning af 19de December 1855, hvorved der blev udskrevet en Skat i Slesvig (Andræ: Na!). Ja, det er dog netop et meget tydeligt Exempel paa, at det ærede Medlem selv har krævet Skat, og dernæst ogsaa paa, at han har krævet den uden Hensyn til, at den Underbalance, der derved skulde dækkes, indbefattede Afdrag paa Statsgjælden. Det ærede Medlem har i de Budgetter, han i sin Tid opstillede, ingenlunde gjort Forskjel mellem, hvad der var Formuesomsætning, og hvad der var løbende Indtægt og Udgift; han tog simpelt hen de Udgifter, som vilde falde i Aarets Løb, og derfra trak han den Indtægt, som vilde falde paa Monarkiet, og, hvad der blev tilbage, fordelte han saa mellem Landsdelene. Det vil heraf findes begribeligt, haaber jeg, saavel for det ærede kongevalgte Medlem som for Thingets øvrige Medlemmer, at jeg har havt nogen Anledning til at antage, at det ærede Medlem tidligere har betragtet disse Forhold ganske paa samme Maade som jeg. Jeg vil derimod naturligvis ikke dermed paa-staa, at det ærede Medlem ikke skulde have havt Ret til at modificere sine Anskuelser i saa Henseende. Jeg har jo maattet vedgaa, at jeg ogsaa selv har maattet modificere mine i denne Retning noget, idet jeg ikke har troet under de siden den sidste Krig indtraadte særdeles vanskelige Forhold at turde opstille det, der i mine Dine er det eneste Rigtige, som en aldeles usfravigelig Fordring. Men derimod tror jeg dog rigtignok, at det maa indrømmes,